

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník 86 * číslo 24 * 11. června 2006 * Cena 6 Kč

Téma týdne
Diskusi o svátosti
svěcení kněžstva
v naší církvi
shrnu
prof. Zdeněk Kučera

KOMISE ZASTUPITELSTVA VYHLÁSILA KANDIDÁTY NA ÚŘAD PATRIARCHY

V pátek 26. května proběhlo zasedání zvláštní komise církevního zastupitelstva pro volbu patriarchy. Bylo vyhodnoceno vyhledávací řízení a bylo konstatováno, že hlasovacími lístky bylo shledáno způsobilými 25 duchovních jako vhodní kandidáti na úřad patriarchy. Podmínku získání nejméně 10 % odevzdaných hlasů splnili pouze dva duchovní: **ThDr. Tomáš Butta, Th.D.**, farář náboženské obce Praha 2 - Nové Město, generální tajemník VIII. sněmu, a **ThDr. Jan Hradil, Th.D.**, bratislavský biskup a předseda ústřední rady ve Slovenské republice.

Oba jmenovaní duchovní s kandidaturou na úřad patriarchy vyslovili souhlas a proto je zvláštní komise církevního zastupitelstva, vedená správcem církve, královéhradeckým biskupem Štěpánem Kláskem, vyhlásila kandidáty na úřad patriarchy.

Oba kandidáti by se teď měli představit na teologické konferenci, která se bude konat ve dnech 23. - 24. června v Praze. Představení kandidátů je na programu v sobotu 24. června v 9.30 h, pak bude prostor i na to, aby se obou bratrů mohl kdokoli na cokoli zeptat.

Další možností, jak se s kandidáty seznámit ještě před sněmem, budou slavnostní bohoslužby v Betlémské kapli u příležitosti 591. výročí upálení mistra Jana Husa, kde budou oba bratři spoluvysluhovat s brněnským biskupem ThDr. Petrem Šanderou.

A protože Český zápas nechce stát

stranou, od příštího čísla bude část třetí strany vyhrazena pro odpovědi na otázky čtenářů.

Nyní několik základních životopisných údajů.

ThDr. Tomáš Butta, Th.D. se narodil 12. června 1958 v Praze. Je ženatý a je otcem tří dětí.

Je absolventem Husovy bohoslovecké fakulty. Kněžské svěcení přijal v Husově sboru v Praze - Vršovicích 27. října 1984 z rukou tehdejšího královéhradeckého biskupa Mgr. Jaromíra Tučka a spolusvětitelů. Naší církvi sloužil v náboženských obcích Semily, Bozkov, Vysoké nad Jizerou, Turnov, Jenišovice, Praha-Horní Počernice a nyní Praha 2 - Nové Město, byl i ředitelem bohoslovecké koleje Husitské teologické fakulty UK, odborným asistentem HTF UK a nyní vykonává funkci generálního tajemníka VIII. sněmu.

ThDr. Jan Hradil, Th.D. se narodil 28. září 1952 v Semilech. Je ženatý a je otcem dvou dětí.

Je absolventem Husovy bohoslovecké fakulty. Kněžské svěcení přijal 8. prosince 1974 ve Vyškově z rukou tehdejšího patriarchy dr. Miroslava Nováka a spolusvětitelů. Naší církvi sloužil v náboženských obcích Náměšť nad Oslavou, Moravská Třebová, Mělník a Bratislava. Vykonával funkci generálního vikáře ve Slovenské republice a po ustavení samostatné diecéze na Slovensku byl zvolen bratislavským biskupem. Od minulého zasedání VIII. sněmu vy-

konává funkci předsedy legislativně právního sněmovního výboru.

Volební sněm se bude konat 23. září. Do té doby by měl mít každý člen církve možnost se obou kandidátů na cokoli zeptat. Český zápas bude tento dialog průběžně zveřejňovat.

(red)

Pohádka slavila 5. narozeniny

Milí čtenáři Českého zápasu,

jsme nezisková organizace Dětské centrum Pohádka Votice, kde se již pátým rokem schází maminky s malými dětmi v pronajatých prostorách místní náboženské obce. Před několika týdny proběhla oslava 5. narozenin a tak jsme se při té příležitosti rozhodli poděkovat za projev přízně, vstřícnosti i materiální pomoci votické náboženské obci a moc bychom si přáli, aby spolupráce pokračovala i v následujících letech.

Málokterá organizace má kromě herny k dispozici i velkou zahradu s mnoha dětskými atrakcemi, které jsou od jara do podzímka hojně využívány. Dětské centrum je určeno zejména pro děti předškolního věku, pomáhá jim adaptovat se na kolektiv, formou her rozvíjí jejich kreativitu a mnoho dalších dovedností. Maminky na mateřské dovolené zase mají možnost vyjít z domácí izolace, společně trávené chvíle při aktivitách jim pomohou překonat problém stereotypu, uplatnit své znalosti a dovednosti, realizovat se i jinak než jen u vaření, žehlení či uklízení.

Mateřské centrum je místo, kde jsou děti vítány a vidí zde svoji matku v jiné roli než v domácnosti. Ženy zde mohou udržovat svou profesní orientaci, najdou nové přátele a posilují své sebevědomí.

Marcela Martínková
předsedkyně DC

Podzámčí v roce jedna

Uplynul více než rok od doby, kdy svou činnost přeneslo diakonické zařízení Nazaret z Trhových Svinů i do městečka Borovany. Stalo se tak díky velkorysé nabídce Městského úřadu Borovany v čele s panem starostou. Po roce můžeme tedy bilancovat a namísto je i poděkovat všem, kteří se zasloužili o rozvoj našich aktivit. Kromě města Borovany je to především Státní zemědělský intervenční fond – projekt Leader, dále Úřad práce v Českých Budějovicích, Jihočeský kraj, Duhová energie, naše církve a další přispěvatelé (ať už finanční nebo formou služeb a dobrovolnické pomoci).

Nejprve se podařilo zprovoznit chráněnou keramickou dílnu a zaměstnat v ní tři osoby na zkrácený úvazek. Za uplynulý rok jsme se snažili inovovat i sortiment vyráběného zboží a dá se říci, že se nám to daří.

Za svůj hlavní úkol zde v Podzámčí, jak námi využívaný objekt nazýváme, považujeme provoz Denního centra

Dokončení na str. 4

ZÁKLAD: SPIRITUALITA – NA ZÁVĚR DISKUSE

Bratr biskup ThDr. Jan Hradil, ThD. otevřel dopisem z 10. října 2005, adresovaným Ústřední radě ČČSH, pro jeho diecézi aktuální praktickou otázku, zda ordinovaní duchovní evangelických církví, kteří chtějí trvale sloužit jako kněží v naší církvi, jsou povinni přijmout svátost svěcení kněžstva. Za zdánlivě pragmatickou otázkou stojí řada dogmatických, kanonických i spirituálních otázek, na něž každá teologická generace – zejména v současném ekumenickém a postmoderním obzoru - hledá důvěryhodné odpovědi. Jevilo se mi za únosné podstoupit pokus o vyvolání věčné diskuse, jež by pomohla orientovat především duchovenský sbor k hledání vlastních pozitivních postojů k otázkám aktuální praxe. Měl jsem představu, že pro tyto rozhovory bude v rozumném termínu vyčleněna stránka či vložený list Českého zápasu, jak již tomu bylo před léty, kdy bratři Jan Kozler a Pavel Kolář připravovali vložený list pro otázky fakultní. Dal jsem pro tisk k dispozici článek, jenž vyložil stanovisko k svěcení kněžstva v naší církvi, jak je I. sněmu v r. 1924 předložil Karel Farský a vyjádřil

v Agendě a v apologetickém článku z r. 1927, tj. z poslední ruky. Pro porozumění formulacím Karla Farského jsem charakterizoval duchovní obzor, vůči němuž první patriarcha obhajoval stanovisko mladého církevního společenství; z těchto dvou zdrojů jsem vytěžil závěry pro současné aktuální otázky. Hlavní slovo měl Farský, a to doslova a do písmene, včetně jeho pravopisných zvláštností a dikce. Ty jsem doložil přesným citováním pramenů; grafik listu přehlednost a jasnost textu, vyznačenou číslováním odstavců, narušil tím, že číselná označení vynechal. Na článek se ozvalo šest písemných vyjádření, což podle sociologických odhadů znamená asi padesát osob, jež minily napsat, ale nakonec to neučinili. Zda je to při počtu výtisků Českého zápasu a skutečných čtenářů málo nebo dost – posuďte sami.

První na výzvu k diskusi odpověděl bratr sněmovní tajemník Tomáš Butta článkem, v němž věcně ukázal na jeden z rozměrů spirituality, jímž je povolání, vokace. Přiměřeně se k otázce apoštolské sukcese ve svém rozhovoru, uveřejněném v našem lis-

tě, postavil bratr profesor Milan Salajka. Vyjádření bratří, kteří mají nespornou teologickou kompetenci, odpovídalo vážnosti tématu, jak bylo otevřeno. Další postoje – až na dopis sestry katechetky z Brna - svědčily spíše o osobní psychologické situaci pisatelů, než o snaze postihnout, oč v otázce svěcení kněžstva jde a co vybičdnutí k rozhovoru vyložilo jako ústřední živou a naléhavou potřebu. Vzhledem k tomu, že články, k nimž nyní připojím poznámky, se týkaly textu článku, jak jej pochopili pisatelé, či osoby autora článku, jsem oprávněn odpovědět přímo "k osobě" (ad hominem).

Reakce bratra Rostislava Kotrče je po-znamenána nejasností uchopení klíčové otázky: účtu a bratrskou spoluprací, zejména v situaci nouze, s Evangelickou církví a. v. na Slovensku nelze zaměňovat za věcný proces přijímání kněží do trvalé služby v naší církvi. Pokud jde o historii vztahů obou sesterských církví i o další dějinné souvislosti naznačených otázek, měli by je nováči v bohosloví službě připomínat sobě a svým spolužákům a

Dokončení na str. 3

NEZAPOMENUTELNÝ DUCHOVNÍ

Mějte v paměti ty, kteří vás vedli a kázali vám slovo Boží. (Židům 13,17)

Sedím u stolu s fotografiemi bratra faráře Jana Hančila z Jaroměře, které mi ochotně poskytli jeho synové. A říkám si: Dávno už tomu, dávno... a přece na něho vzpomínají a dotyk jeho laskavé osobnosti v sobě v Jaroměři nosí tak mnozí. Byl i mým nezapomenutelným farářem.

19. června 2006 uplyne právě sto let, kdy se v malé vesničce Příbyslavi u Nové Paky narodil. Jeho služba farská je svázána s jaroměřským sborem, kam byl roku 1932 ustanoven farářem mladé Církve československé. Husův sbor v Jaroměři slavil tehdy 5 let od svého otevření. Byl postaven z velké obětavosti příslušníků církve, kteří dělali, co mohli, aby měli svůj stánek pro bohoslužby a svátosti. Dávali korunku ke korunce, chodili zdarma vykonávat různé pomocné stavební práce a ještě zůstal dluh, který byl splacen až po II. světové válce.

Bylo to Bohem požehnané místo, v němž bratr farář od rána do večera neměl chvíle odpočinku. Jen těch vysloužených svátostí, svateb, křtů bylo ve víc jak šestitisícové obci nepřehledně. A pohřby! – téměř obden s dvoukilometrovou cestou na jaroměřský hřbitov nebo v krematoriu v Pardubicích. A to hlavní – výuka náboženství ve městě ve třech školách, na gymnáziu a po venkovských školách. Bohoslužby konal bratr farář nejen ve sboru ale pravidelně i po vesnicích – ve školách. Pravidelné středisko pro bohoslužby a biblické hodiny fungovalo po téměř 40 let služby bratra faráře Hančila na chvalkovickém zámku. K tomu ještě duchovní péče o děti a mládež v Husově sboru, pastorační návštěvy příslušníků a nepřehledně pastoračních pohovorů s těmi, kdo za ním přišli se svými starostmi do sboru. Pro každého měl čas a laskavý přístup. K tomu ještě je třeba připomenout duchovní přípravu pro každou službu, úřední

hodiny na faře, kde se tenkrát vydávaly úřední listiny (křestní listy, omdací listy) a byla velká frekvence oběžníků ústřední a diecézní rady, na které bylo třeba písemně reagovat. Spolu s br. farářem se o některou práci, hlavně o výuku dětí na jaroměřských školách po léta dělil br. katecheta Josef Beneš.

Br. farář Hančil měl od Pána Boha velké obdarování: uměl to s dětmi každého věku. Vzpomínám, jak jsem mu jako devítiletá běhala naproti ze školy ve Zvoli, kde moji rodiče učili po odsunu z Podkarpatské Rusi, a těšila se nejen na náboženství ale i na to, že mě sveze na kole zpět do školy. Dobré mezilidské vztahy měl i s dospělými, cítil se starými a nemocnými a jaroměřská nemocnice byla častým cílem jeho návštěv. A právě všechny tyto vztahy byly dobrou živnou půdou pro zasévání Božího slova. Bylo nás sedm, které bratr farář získal v průběhu své služby v Jaroměři ke studiu teologie na fakultě. Vzpomínám, jak mne s sebou brávil na venkovské bohoslužby, kde jsem doprovázela liturgii na harmonium. Když už jsem odmaturovala, jezdili jsme na kolech do venkovských škol. Bylo mi to velkou pomocí pro studium na Husově teologické fakultě i do mé budoucí služby v církvi. I proto ho mám ve své paměti s vděčností, úctou a láskou.

Loni jsem si koupila knihu *Ve městě u tří řek*. Její autor, prof. František Černý, DrSc., je z Jaroměře a studoval na zdejšímu gymnáziu. Dovolím si citovat z oně knihy jeho vzpomínky na br. faráře Hančila: „Velký vliv na mnoho studentů měl i Jan Hančil, farář církve československé (tehdy se říkalo českomoravské). Hančil byl filosof humanity. A vynikající znalec a vykladač dějin náboženství. I nesmírně dobrý, charakterní a osobně statečný člověk. Ve svých kázáních dovedl za okupace říkat takové věci, že šel mráz po zádech. Hančil organizoval v nižších třídách schůzky mládeže Církve československé, pro

něž zřídil klubovnu ve sklepě Husova sboru. Tu jsme se za jeho moudrého vedení učili promýšlet otázky, na něž si člověk musí dávat odpověď po celý život.“

V naší třídě na gymnáziu nás bylo deset československého vyznání. Když jsem byli v septimě, byla komunisty zrušena povinná výuka náboženství. Tenkrát jsme všichni podali přihlášku na nepovinnou výuku i proto, že jsme svého faráře měli rádi.

Už od kvarty mi bylo jasno, že chci také studovat teologii. Bratr farář mi jednou řekl: „Vytrvej, než odmaturoješ, bude na fakultě povoleno studium i ženám.“ A měl pravdu.

Když jsem se pak na Husově fakultě potkala s Františkem Kuchtou, zjistili jsme po čase, že chceme nejen spolu žít, ale i sloužit jako faráři v naší církvi. A byl to bratr farář Hančil, který nás spolu spojil svátostí manželskou v jaroměřském sboru. Bratr farář Hančil byl nejen farářem jaroměřským: ale po třech desetiletích i vikářem okrsků hradeckého a náchodského.

Zemřel 22. 11. 1971, tak jak si kdysi přál: ve službě církvi. Ve Dvoře Králové nad Labem zastupoval dovolenou tamního faráře. Po vykonání pohřbu ze sboru odjížděla dvě auta: černé s nebožtíkem a za chvíli bílé s červeným křížem. To bílé odváželo bratra faráře Hančila stíženého náhlou nevolností do nemocnice, ze které už nebylo cesty zpět do života. Jeho pohřeb z jaroměřského sboru byl velkou manifestací věřících i farářů. Nikdy jsem neviděla takový počet lidí ve sboru a venku v jeho okolí jako v ten mrazivý zimní den loučení s ním. Bylo to sejití plně účasti a vděčnosti za jeho život. Končím slovy z Janova evangelia 13,35: „Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku jedni k druhým.“ Preji své církvi, aby měla i v současnosti takové služebníky, kteří by měli srdce hořící a oči otevřené pro potřeby člověka.

Dagmar Kuchtová

Akademický klub Tábor slavil

Tak už je mu 60! Komu? No přece našemu Akademickému klubu!

Když jsme si před několika měsíci uvědomili úctyhodný věk tohoto společenství, nemohli jsme tomu věřit. Ale pak jsme se vzpamatovali z údivu a začali přemýšlet a plánovat. Důležité narozeniny je přece nutno řádně oslavit a nějak světu připomenout! A tak se zrodila myšlenka zdokumentovat (v našich očích) bohatou a pestrou šedesátiletou minulost klubu. Plánování je obvykle lehčí než provedení. Členové klubu začali hledat – listovat v albech, vzpomínat, kam byly uloženy zápisy ze schůzek, táborové deníky, kroniky, fotografie, diapozitivy, úřední záznamy. Také seznamy členů, i bývalých a bohužel také zemřelých. Přípravný výbor to neměl lehké. Téměř 40letá pauza úřední existence klubu odsunula řadu dokumentů do méně navštěvovaných míst v archívech, domácích knihovnách, krabicích na půdách. Ale členové výboru tvrdě zapracovali a probudili v sobě téměř detektivní schopnosti.

Přítom se zrodila myšlenka vytvořit malý sborník, kde by členové (i přátelé) klubu mohli vyjádřit své vzpomínky, zkušenosti a postoje k AKT.

A hlavně jsme se po tolika letech chtěli zase jednou sejit v co největším množství, tak jako to bývalo před násilným zastavením naší činnosti totalitním režimem. Díky obětavému úsilí řady členů se dílo zdařilo. Sborníček se zrodil v podobě úhledné upomínkové brožurky, většinu adres se podařilo dohledat, zajistit hodnotný a půvabný kulturní program a oslava, stanovená na 13. května 2006, byla na světě.

Začala v 10 h v Brně na Lipové ulici 26 v pracovním středisku naší církve. Současný předseda klubu ing Rostislav Viktorin uvítal přítomné členy i hosty (v tu dobu bylo v sále asi 60 účastníků, někteří přišli až odpoledne). Byli jsme potěšeni, že mezi nás přišel emeritní biskup Karel Pudich a emeritní biskup a patriarcha Vratislav Štěpánek.

Následovala pobožnost, kterou nás obdarovala sestra farářka Miloslava Skálová. Zdůraznila tradici klubu, hodnotu a trvalost přátelství v křesťanském společenství. Pronesla důstojnou vzpomínku na členy, kteří už bohužel nemohli být mezi námi.

Pak přišla kulturní část oslavného setkání. Díky dobrému nápadu sestry Mgr. Váňové se podařilo získat vystoupení skupiny posluchačů JAMU – mladí hoši a dívky 1. ročníku, zapálení pro hudební umění, předvedli s fascinujícím elánem řadu písní z repertoáru Voskovce a Wericha na hudbu J. Ježka. Ovace věčného publika nebraly konce...

Historii 60 let AKT se podařilo částečně zdokumentovat na několika panelech, vystavených v sále. O minulosti promlouvaly fotografie, články, zápisy schůzí, programy různých setkání. To všechno si členové i hosté mohli prohlédnout před polední pauzou. Nápaditými tvůrci panelů byli bratr Antonín Julínek a sestra Radka Nezhybová.

Po obědě jsme se kolem druhého vrátili do sálu. Z kuchyně v suterénu zavoněla káva a vzápětí se roznášelo občerstvení v podobě chlebiček a sladkostí. Nechyběly ani skleničky s vínem k častým přípitkům. Nad kávou se dobře povídá a při vínečku se dobře zpívá. A tak se dařilo volně zabavit, vzpomínám veselým i vážným. Dr. Zdeněk Chládek probral v delším projevu historii AKTu, Antonín Julínek nás pobavil příběhem o zapeklitém transportu psacího stroje na cestě ze zimního tábora.

V závěru došlo i na promítání diapozitivů, kde se mnozí z nás, (někdy stěží), poznávali v mladším vydání.

Oslava skončila, těšíme se na další (pravidelné červnové) setkání v Brně na Botanické 10. června. A způsobí nám velkou radost, když mnozí z těch, kterým se oslava líbila, se stanou pravidelnými (nebo aspoň občasnými) návštěvníky našich sobotních setkání. (Každou druhou sobotu v měsíci na Botanické 1 ve 14.30 h.)

Zdeněk Kučera

ZÁKLAD: SPIRITUALITA...

Dokončení ze str. 1
nikoli svému učiteli; ten je zná a zčásti i zažil.

Bratr Pavel Pánek upozornil na převážně právní rozměr otázky, již je idea apoštolské poslušnosti. Svůj článek nazval "berla", čímž mínil, že kněžské svěcení v tradiční apoštolské poslušnosti může představovat pro příjemce psychologickou oporu. Svátost svěcení kněžstva má svůj existenciální rozměr, avšak zpsychologizování problému je omylem. Morální závaznost svěcení nepředstavuje jen přítakávající hnutí mysli svěcence, nýbrž někdy vede k obětování vlastního blaha či dokonce osoby.

Sestra Jindřiška Kubáčová k naznačenému řešení otázky nepřinesla ve svém článku nic věcně nového; opakovala stanovisko, doporučené mým článkem. Tuto shodu rád kvituji. Pokárala, že v článku je užito slovo "skládají ruce" a vypsokovala za užití citátu z věty „o tomto zřizování kněží držíme, že jest původní souvislé posloupnosti z dob apoštolských“. Jde

- jak sděleno shora o doslovné citace z Farského Agendy a článku Odlišné názory. To sestra Jindřiška Kubáčová nepostřehla. Škoda. K záležitosti, týkající se mého teologického stanoviska a mých žáků se nebudu vyjadřovat. Moje publikační činnost, jejíž soupis je přístupný jak na www stránkách, tak i různých publikacích, hovoří za sebe – pro nezaujatého člověka. Pokud jde o mé žáky, zastávají rozličná stanoviska podle svého umění a rozhodnutí, a protože je jich opravdu mnoho, jsou mezi nimi lidé různí. Tak to v dlouhém profesním působení učitelově už bývá. Radost mám z toho, že se ke mně a k mé bohoslovecké škole spontánně hlásí moji doktorandi, moji habilitanti i moji inauguranři, z nichž někteří patří ke špičkám svého oboru u nás i v zahraničí.

Závěrem k experimentu "věcná diskuze" o svěcení kněžstva v čís. 3 Českého zápasu posílám "facit": základem, východiskem, principem, z něhož pramení důvodnost i působnost svěcení kněžstva, je spiritualita. Počátek kněž-

ství, jeho povahu a poslání tvoří spiritualita. Tento do češtiny těžko přesně přeložitelný výraz lze osvětlit jako dar zbožnosti, sílu myšlenky a soudržnost společenství sboru těch, které Pán církve povolal, Duch svatý osvítí a církev jejich Bohem nesené celoživotní poslání symbolickým jednáním svátostí zpečetila. Právě spiritualita, jež se vždy vztahuje ke konkrétnímu společenství a funkčnímu dílu v něm, je žhavou otázkou víry, tj. myšlení a života kněží (míněno i v ženském rodu) v naší církvi. Při přijetí kněží z jiné církve mají všechna opatření svátostná, nauková i kázeňská směřovat k prověření a naplnění kněžské spirituality, aby získání novokněží zarostli do kmene naší církve.

S radostí mohu napsat, že sestra katechetka z Brna, která ještě znala profesora Aloise Spisara, mi napsala, že ve zveřejněném článku jde o čistou víru v ducha Karla Farského. Porozuměla a pochopila. Sestro, za vaše slova děkuji. Už pro ně nevidím ukončenou diskusi za planou.

Opravdu bratrsky

Irena Čapková

